

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 22 lutego 2019 roku

Powód (...) S.A. z siedzibą w W. wniósł o zasądzenie od pozwanego (...) sp. z o. o. z siedzibą w W. kwoty 400 euro wraz z ustawowymi odsetkami, liczonymi od daty wydania orzeczenia do dnia zapłaty a także kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych (pozew k. 4-6).

W odpowiedzi na pozew pozwany wniósł o oddalenie powództwa i zasądzenie kosztów procesu podnosząc zarzut wyłączenia rozporządzenia 261/2004 do pasażerów podróżujących bezpłatnie (odpowieź na pozew k. 21-24).

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

I. S. zawarła umowę z (...) sp. z o.o. z siedzibą w O., gdzie cena wycieczki została określona na kwotę 2.554 zł. W ramach zawartej umowy podróż samolotem z B. do W. była bezpłatna (dokumenty podróży k. 11).

I. S. w dniu 5 lipca 2018 r. podróżowała z B. do W. lotem o nr (...). Lot ten uległ opóźnieniu powyższej 3 godzin. I. S. w dniu 12 lipca 2018 r. zawarła umowę przelewu wierzytelności z powodem, przedmiotem której była wierzytelności związana z opóźnieniem w/w lotu (okoliczności bezsporne).

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo podlegało oddaleniu.

Na wstępie rozważań należy zaznaczyć, że Sąd rozpoznał niniejszą sprawę na posiedzeniu niejawnym na podstawie art. 1481 § 1 k.p.c., zgodnie z którym Sąd może rozpoznać sprawę na posiedzeniu niejawnym, gdy pozwany uznał powództwo lub gdy po złożeniu przez strony pism procesowych i dokumentów, w tym również po wniesieniu zarzutów lub sprzeciwu od nakazu zapłaty albo sprzeciwu od wyroku zaocznego, sąd uzna - mając na względzie całokształt przytoczonych twierdzeń i zgłoszonych wniosków dowodowych - że przeprowadzenie rozprawy nie jest konieczne.

Z uwagi na zgromadzony w niniejszej sprawie materiał dowodowy, który w ocenie Sądu należy uznać za wystarczający oraz okoliczność, że żadna ze stron nie złożyła w pierwszym piśmie procesowym wniosku o przeprowadzenie rozprawy Sąd, mając na względzie całokształt przytoczonych twierdzeń i zgłoszonych wniosków dowodowych, uznał, że przeprowadzenie rozprawy w niniejszej sprawie nie jest konieczne.

Powódka oparła swoje roszczenie na regulacji zawartej w Rozporządzeniu (WE) nr 261/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 lutego 2004 r. ustanawiającym wspólne zasady odszkodowania i pomocy dla pasażerów w przypadku odmowy przyjęcia na pokład albo odwołania lub dużego opóźnienia lotów, uchylającym rozporządzenie (EWG) nr 295/91 (Dz.U. UE L 2004/46/1). Na podstawie w/w rozporządzenia w przypadku odwołania lotu, pasażerowie, których to odwołanie dotyczy mają prawo do odszkodowania od obsługującego przewoźnika lotniczego (art. 7 Rozporządzenia nr 295/91), chyba że zostali poinformowani o odwołaniu co najmniej dwa tygodnie przed planowym czasem odlotu, lub zostali poinformowani o odwołaniu w okresie od dwóch tygodni do siedmiu dni przed planowym czasem odlotu i zaoferowano im zmianę planu podróży, umożliwiającą im wylot najpóźniej dwie godziny przed planowym czasem odlotu i dotarcie do ich miejsca docelowego najwyżej cztery godziny po planowym czasie przylotu, lub zostali poinformowani o odwołaniu w okresie krótszym niż siedem dni przed planowym czasem odlotu i zaoferowano im zmianę planu podróży, umożliwiającą im wylot nie więcej niż godzinę przed planowym czasem odlotu i dotarcie do ich miejsca docelowego najwyżej dwie godziny po planowym czasie przylotu (art. 5 ust 1 lit. c Rozporządzenia nr 261/2004).

Ochrona na podstawie przepisów powołanego Rozporządzenia obejmuje pasażerów lotów regularnych, oraz pasażerów lotów nieregularnych, w tym lotów stanowiących część zorganizowanych wycieczek (motyw piąty

Rozporządzenia nr 261/2004). Do celów stosowania prawa do odszkodowania, pasażerów opóźnionych lotów traktuje się jak pasażerów odwołanych lotów. Rozporządzenia nie stosuje się do pasażerów podróżujących bezpłatnie lub na podstawie taryfy zniżkowej, która nie jest bezpośrednio lub pośrednio dostępna powszechnie. Jednakże, ma ono zastosowanie do pasażerów posiadających bilety wydane przez przewoźnika wycieczki lub operatora wycieczki w ramach programu lojalnościowego lub innego programu komercyjnego (artykuł 3 ust. 3 Rozporządzenia nr 261/2004)

W ocenie Sądu na uwzględnienie zasługiwał zarzut podniesiony przez pozwanego, który wskazał, że poprzednik prawny powoda podróżował bezpłatnie

Jak wynika z dokumentu podróży, poprzednik prawny powoda tj. I. S. nie poniosła kosztów podróży samolotem, tj. z jej tytułu przewoźnik nie otrzymał wynagrodzenia od biura podróży. W dokumencie podróży zostały wyszczególnione wszystkie elementy składające się na cenę wycieczki oraz cena każdego z tych elementów. W przypadku transportu zostało wskazane, że będzie to samolot, zaś w miejscu cent wskazano 0,00. Z pewnością ma to związek z tym, że wycieczka była objęta ofertą last minute, co także zostało wskazane w dokumencie podróży. Wycieczki tego rodzaju charakteryzuje się niższą ceną. W tym wypadku cena wycieczki wyniosła 2.554 zł, zatem niewiele jak na tygodniowy pobyt w hotelu piątej kategorii z opcją all inclusive. Niska cena była możliwa dzięki niższej ofercie oferowanej przez biuro podróży, która w tym wypadku przyjęła postać bezpłatnego przelotu. Taka cena wycieczki nie byłaby możliwa, gdyby odejmowała także koszty przelotu samolotem.

Okoliczność, że na cenę wycieczki składa się opłata lotniskowa w kwocie 200 zł nie powoduje, że podróż nie jest bezpłatna. Opłata lotniskowa nie jest uiszczana na rzecz przewoźnika, a portu lotniczego.

Wobec powyższego Sąd orzekł jak w wyroku.

W., dnia 12 kwietnia 2019 r.

SSR Dominika Podpora

Zarządzenie: odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikowi powódki.